

KÁJINKA - POSTRACH NAŠÍ RODINY

Neděle, 11 leden 2009

Moje dcera od nejranějšího věku podnikala sebevražedné akce. Myslím, že jí od narození chyběl sebemenší pud sebezáchovy, byla vždy miminko totálně bez strachu. Nebylo možné ji nechat ani chvíli bez dozoru, například nepříkurtovanou. Položit miminko na gauč a otočit se - znamenalo, že v nejbližším okamžiku odpláží a spadne dolů. (Co se i stávalo.)

Sotva seděla v kočáru, už z něj padala. Díky bohu za křesťany! Nevím, jestli i v současné době se vyskytují matky, které mají z dítěte nic víc než "vedle kočáru". Když už se postavila, nesměla milovala stát v kočáru a zvednuté boudy, držet se za ni, a ze svého pidisily s ní rumplovat. Přestože byla bouda pevně uchycena, i tak občas povedlo nějak ji složit a překlít se do strany. A tak chraťbůh, abych jako jiné maminky vozila nastrojené miminko a kočárek držela lehce jednou rukou... Má rozchechtaná dračice skákala, hopsala, vejskala - a občas sebou nějak seřvihla. Jak říkám - zlaté křesťany. A pak se stalo, že jednou jsem měla otěsný zážitek, na který do smrti nezapomenu: Káje byl rok a půl. Byl čas naší procházky, na kterou se s námi vydal i můj táta. Připravil si veze milovanou vnučku, která na sedačce kupodivu vzorně seděla, koukala se na lidi a byla převelice hodná. Sli jsme Letenskými sadami a došli pod pomník. Na tom velkém placu jsem holčičku vyndala a táta si s ní hrál. Běhala od jednoho ke druhému, smála se a zalykala... Prostě nádherná. Já je fotila a byla moc šťastná. Pak táta Kájinku posadil na kočár a otočil se s ní k domovu. Holčička seděla, koukala, držela se oběma tlapkami po stranách... A pak to přišlo: močná vlna, že u sedaček byl pod nožičkami takový kovový šebřet, ho nesměla ráda přitahovala k sobě a kolíbala s ním dopředu dozadu. Bohužel, nevím, jela jsem si, že jsem nepříkurtovanou: Kája se houpala dopředu dozadu a pak lup - najednou to vzala svého jedenáctiletou silou přímou hlavou na dlažbu! Bylo to opravdu slyšet! Ve mně by se krve nedožalo, táta stál najednou celý bílý jak bez sebe - lidi kolem se zastavili... všichni jsme koukali na nehybné ležící malé tělíčko. Vzděla jsem v okamžiku jsem bezdětná, že prostě musí být po ní. Stála jsem absolutně bez pohybu, jak ochrnutá... Byla jsem asi pět kroků od ní. V tom sebou Kája seřkubla, postavila se a rozeběhla ke mně, chytla se mně za nohy a volala: "Mamí, mamí, mamí!" Jeli jsme s ní hned do nemocnice... Představte si - neměla ani bouli a ani sebemenší otěsnou mozku. Jeli jsme si pak dávala podstatně větší pozor. Nejvíce to odnesl chudák táta, byl z toho tak otěsný, že jsem o něj až málo strach. Linda UPOZORNĚNÍ: Soutěž o "MANUÁL PRO ZAČÍNAJÍCÍ MAMINKY" tímto příspěvkem končí díky, o vítězi se dozvíte na dalším soutěži!